

Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského

Podnět k založení Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského dal mladý advokát Josef Chauvenel ve francouzském městě Nancy, kde po třicetileté válce bylo velmi mnoho chudých, zbídačených dospělých i dětí. Zblízka viděl hrůzu utrpení a bídy nakažených morem a stal se jejich „advokátem“. Sám zasažen touto nemocí umírá v 31 letech.

Jeho otec Emanuel vyplnil přání umírajícího syna založením „Domu milosrdenství“ 18. června 1652. Pět prvních sester se dává do těžkého díla, přijímají milosrdnou lásku za své poslání. Dobrovolně takto vyloučené z vlastních rodin vytvářejí novou rodinu, kterou zasvěcují Svaté Rodině Nazaretské. 6. května 1663 dochází ke státnímu schválení „Společnosti Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa“ a 21. května téhož roku k církevnímu schválení od toulského biskupa.

Podle činnosti sester je brzy lidé začali nazývat milosrdnými - a jméno sv. Karla Boromejského přidávaly proto, že sochy tohoto světce zdobily průčelí a dvůr domu, kde sestry bydlely. Sv. Karel však nejen stál v názvu kongregace, ale už od počátku utvářel svým příkladem srdce a službu sester.

Na prosbu pana Aloise Klára vyhledal P. Heřman Dichtl dvě dívky z *Českých Budějovic*, které v roce 1834 vstoupily v Nancy do noviciátu; za rok je následovaly další dvě. Dne 28. 9. 1837 se spolu s francouzskou sestrou Marií Terezií Helvigovou vrátily do Čech a v Praze začaly svou činnost v ústavu slepých Na Klárově.

Zakoupily dva malé domky pod strahovskou zahradou, které daly základ nemocnici a mateřskému domu s kostelem sv. Karla Boromejského.

Sestry se už od vzniku společenství zavazují slibem vytrvalosti v modlitbě a milosrdné službě. Boromejky v sobě nesou charisma milosrdenství a chtějí následovat příklad milosrdného Ježíše Krista, který z lásky k lidem a z po-

Sestra Ester v Hospici

Nemocnice Pod Petřínem

služnosti k Bohu Otcí přišel na svět, obětoval svůj život na kříži, vzal na sebe všechny naše hříchy a vzkříšením z mrtvých daroval i nám všem věčný život. Proto máme v úctě kříž jako důkaz Boží lásky k lidem, znamení naší spásy a naděje. Boromejka denně stojí u kříže trpících lidí a svou pomocí chce zpřítomnit Boží milosrdenství vůči lidem.

Z pouhé lidské přirozenosti ale nejsme schopni takové lásky a shovívavosti k druhým. Proto musíme čerpat sílu v modlitbě a denně se učit dívat se na lidi tak, jak je vidí Bůh – s nekonečnou láskou a slitováním. V tichých chvílích modlitby stojíme před Boží tváří s celou svou lidskou slabostí, přijímáme od něj milosrdenství a učíme se tak přijmout i druhého. V Eucharistii, kterou denně přijímáme a také adorujeme, dostáváme největší sílu překonat pohodlnost a sobectví a sloužit druhým.

V *Jižních Čechách*, kde mají sestry boromejky svou kolébku, se jejich činnost velmi rozrostla, působily ve všech větších městech. V česko-budějovické nemocnici začínala svou činnost také rodná sestra sv. Janna N. Neumanna Johanka – sestra Karolína. V roce, kdy zemřel její bratr Jan (1860), založila v jejich rodném domě v Prachaticích klášter, kde žila až do své smrti.

Činnost sester se rozrůstala – před rokem 1945 působily již na 120 místech, převážně v nemocnicích, školách, sirotčincích a různých sociálních ústavech. V 50. letech byl všechn majetek sester zestátněn, staré sestry byly soustředěny do charitních domovů a mnoho mladých sester bylo vyvezeno do pohraničí, kde pracovaly v textilních továrnách.

V jižních Čechách se sestry udržely v době totalitního režimu v ÚSP Hrabice a v DD v Kůsově. Z Prachatic musely odejít v roce 1975. Do roku 1989 pracovaly sestry jen v některých domovech důchodců a v ústavech pro mentálně a tělesně postižené, většinou v pohraničí a málo osídlených oblastech. Tajně přijímané

sestry pracovaly též v nejrůznějších civilních zaměstnáních.

Dělicí čarou historie kongregace je listopad 1989. Nově získaná svoboda umožnila sestrám vystoupit z ilegality a veřejně se hlásit k zasvěcenému životu a službě lidem. V roce 1990 začaly sestry znovu pracovat v nemocnici v Praze Pod Petřínem. Postupně se obnovil i přilehlý kostel sv. Karla Boromejského a mateřský dům sv. Notburgy.

Kongregace zrekonstruovala Domov sv. Karla Boromejského v Praze Řepích, kde kromě kláštera a kostela jsou dlouhodobě nemocní, o které se spolu se sestrami a civilním personálem starají ženy ve výkonu trestu.

Sestry slouží v Domě sv. Antonína v Moravských Budějovicích, který jako domov důchodců zřizuje kongregace. Komunita sester na Moravě sídlí ještě v Jedlí, kde je noviciát, ve Frýdku-Místku, v Ostravě-Pustkovicích, v Městě Albrechticích, kde jsou naše starší a nemocné spolusestry, o které se mladší sestry starají. Jedna komunita je v Římě v Nepomucenu, kde sestry vytvářejí zázemí pro naše bohoslovce a kněze, kteří tam studují.

Po revoluci se sestry vrátily do prachatického Neumannea, kde opět vznikla komunita. Po navrácení majetku naše kongregace umožnila zrealizovat Hospic sv. Jana Nepomuka Neumanna z uvolněných domů a postavit Domov Matky Vojtěchy v areálu zahrady tím, že vše pronajala Občanskému sdružení sv. Jana N. Neumanna za 1 Kč na 20 let.

Dnes žije v Prachaticích pětičlenná komunita. Sestry pracují jak v Hospici sv. Jana N. Neumanna, tak v Domově Matky Vojtěchy, kde jsou nemocní s Alzheimerovou chorobou. Podle možností se zapojujeme do života prachatické farnosti. Přechodně bydlíme ve dvou pronajatých bytech, protože kongregace se rozhodla pro celkovou rekonstrukci kláštera – rodného

Pokračování na 3. straně obálky.

světcova domu, který byl ve velmi špatném technickém stavu. Rekonstrukce je rozdělena do 5 etap, a bude pokračovat podle finančních prostředků, které se podaří sehnat.

V roce 2014 proběhla I. etapa rekonstrukce - stavební a statická část - statika a hrubá stavba krovu, včetně definitivní krytiny, vikýřů a zateplení střešy. Součástí byla také nutná oprava vadné kanalizace.

Do II. etapy, která byla zahájena letos v dubnu, jsou zahrnuty stavební úpravy 1PP – 3NP – sanace zdiva a větraná podlaha 1NP, výtah, vodovod, ústřední topení, EPS.

Doposud jsme získaly finanční podporu z Německa od našich projektových partnerů – **Ackermann-Gemeinde Würzburg**, **Ackermann-Gemeinde Passau**, kteří Prachatice dlouhodobě navštěvují. Dále od **Česko-německého fondu budoucnosti**, od nadace **Dobré dílo sester sv. Karla Boromejského, Města Prachatice, Persa a.s., Kirche in Not, Renovabis, Biskupství českobudějovické**, z Mnichova od **Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence z Pauly, Mons. Karlheinz Fröhmer** a **mnoha soukromých dárců**.

Rády bychom vyjádřily upřímné poděkování za každou pomoc našemu projektu. Za případné poskytnutí daru vám budeme vděčné. Všechny naše dobrodince provázíme modlitbou.

BANKOVNÍ SPOJENÍ

Číslo účtu 1028743011/0100, VS: 1860

Komerční banka, a.s. v Praze 1

Věříme, že právě díky sv. Janu Nepomuku Neumannovi se dílo milosrdenství i dnes v jeho rodném domě daří.

Matka Vojtěcha Hasmandová, ctihodná služebnice Boží

Dne 25. března jsme si připomněly narození Matky Vojtěchy (1914), která byla v roce 1952 v klášteře v Prachaticích zatčena, rok (do soudu) byla vězněna v Českých Budějovicích a pak odsouzena na 8 let odnětí svobody za velezradu a jako vatikánská špiónka ve vykonstruovaném procesu Jarolímek a spol. Nejdelší dobu strávila v pardubické věznici, odkud byla za trest přeložena do pankrácké věznice v Praze.

Deset let po propuštění z věznice byla zvolena za generální představenou naší kongregace, kterou vedla téměř 18 let. Usilovala o obnovu společenství podle II. vatikánského koncilu. Rozhodla se, že bude přijímat nová povolání tajně. Postupně koupila několik rodinných domů, kam poslala dvě „mladší“ sestry důchodkyně, které vytvářely spolu s mladými dívkami komunitu a formovaly je. Toto vše bylo s velkým rizikem. Matka Vojtěcha říkala, „že jí každé povolání za kriminál stojí“. Takto nás tajně vychovala na padesát.

Matka Vojtěcha se vyznačovala velkou eucharistickou úctou, kterou se nám snažila předávat. Byla také velkou ctitelkou Ducha svatého

Návštěva kard. Parolina v Praze Pod Petřínem
(15. 11. 2014)

a jeho výborným nástrojem. Nově vyjádřila podle koncilu to, co sestry po staletí žily. Kongregace stále žije z jejího odkazu. Sv. otec František dne 6. 12. 2014 potvrdil její heroicitu ctností a udělil ji titul „ctihodná“. Tím může být v církvi veřejně uctívána. Proto vás chceme povzbudit, abyste se na ni ve svých prosbách obraceli. Více na www.boromejky.cz/matka-vojtecha nebo <https://www.facebook.com/MatkaVojtecha>.

Připravily: S. Sebastian a S. Alena,
Prachatice, 3. 3. 2015

Citáty Matky Vojtěchy, kde je vyjádřen její vřelý vztah k Eucharistii

„Když budeme svou milosrdnou lásku měřit Eucharistií,“ říká Matka Vojtěcha, „bude to znamenat, že přestaneme počítat, měřit, vážit, dívat se na hodiny. Budeme žít jen láskou. Taková láska má jen jednu míru: že je bez míry.“¹

„Přicházíme horlivě k Eucharistii, obklopme ji láskou, adorujme ji.“²

„V Ní nám Ježíš dává maximum své lásky. Dává nejen to, co má, ale i to, čím je.“³

Eucharistický Spasitel v našich Svatostáncích je opěrný bod každé komunity i každé jednotlivé sestry.

- Proto má Eucharistie v našem životě nejpřednější místo.

- Z Eucharistie čerpáme odvahu a statečnost k radostné službě.

- Láska k ní nám bude zdrojem síly ve všech bojích a těžkostech života.

- Z Eucharistie se staneme živou přítomností Krista pro všechny, ke kterým nás postavila Boží láska ke společné práci i apoštolátu.

- V Eucharistii objevíme záruku naší obnovy až k přetváření v Krista.

„Lidé se budou cítit dobře v naší blízkosti, když z nás bude vyzářovat náš Pán, který se nám dává jako pokrm.“ (1/1974)

„Naše svatostánky jsou znamením živého Boha, přítomného mezi námi. Slavnost Těla a Krve Páně nám oznamuje jeho bezmeznou Lásku. Co znamená svatostánek v našem životě?“ (5/1975)

„Kdo opravdu miluje Eucharistii, je vděčný

za každý okamžik, který může prožít v její blízkosti.“ (oběžník)

„Važte si blízkosti svatostánku! Všechno ostatní je méně! Vždyť jen v Eucharistii máme jistotu blízkosti - tak závažně krásné a skutečné - jistotu blízkosti samého Boha. Zůstávejte stále v jeho světle, neste jeho světlo, buďte jeho paprskem...“ (srov. z dopisu sestře 1978)

Nedovolme, aby těžké povinnosti nám znemožňovaly modlitbu žít, nebo konat ji pouze jako povinnost. S pravou modlitbou je neslučitelný povinností přístup. Modlitba není studenou povinností. Modlitba je privilegium.

Z Eucharistie čerpat sílu k plné danosti.

V Eucharistii je naše síla.

V ní je zdroj lásky a jednoty.

¹ MATKA VOJTĚCHA. KORŽ 4/77. Samizdat, 1977, s. 2.

² MATKA VOJTĚCHA. KORŽ 6/87. Samizdat, 1987, s. 3.

³ MATKA VOJTĚCHA. KORŽ 6/86. Samizdat, 1986, s. 1.

